

Een emotionele reis:

Wanneer we in Kisumu op het vliegveld aankomen en afscheid nemen van Zedekiah, Sally en Norah begint de terugreis pas echt en laten wij het gebeuren: zitten en wachten, vliegen en wachten enz. Deze keer via Parijs terug naar Schiphol en een redelijke aansluiting met de trein .

Dat was met vertrek wel even anders: heel veel vertraging door het niet rijden van de treinen in Breda en eenmaal in de trein liep er net iemand op het spoor. We waren toch nog net op tijd voor vertrek naar Kenia maar het gaf wel de nodige stress.

Dan het bezoek aan de projecten en de bijbehorende vergaderingen, die zoals meestal toch wel goed uitpakken met af en toe een wat mindere uitkomst of een voor ons wat vreemde aanpak, Kenyastyle. Maar over het algemeen goede verantwoording, vooral met de schoolgelden waarvan we nu toch eindelijk meer structuur in de aanvragen krijgen, met de door ons gevraagde bewijzen van school, klas, naam moeder enz. Vooral voor Theo moet dat een verademing zijn na al zijn werk om hier duidelijkheid in te krijgen. Het was een gigantische klus maar het gaat nu zijn vruchten afwerpen .

Even over het proefproject in Awasi met de varkensstal. We hebben de prachtige stal en het mooie varken gezien met de tien biggetjes.

Dat zag er leuk uit en deze groep weduwen is zeker van plan hier een goedwerkend bedrijf van te maken. De dames hebben al een cursus gevolgd en leren steeds bij. Ze komen ook twee keer in de week bij elkaar om de biggen te wassen. De stal staat op het erf van een van de weduwen. Zij wordt door de anderen geholpen met de verzorging. We gaan het vervolg zien.

Ook het gezin waar de ezel naar toe is gegaan hebben we bezocht. Wat mij opviel was

dat haar drie kinderen helemaal niet bang bleken te zijn van dit dier.

Dat naar ik me liet vertellen ook gerust durft te bijten als het haar niet zint. Wat ik zag was een goede plek en een zorgzame vrouw die dit helemaal zag zitten en heel blij was dat de ezel bij haar was gestald en zij er dus ook mede de verantwoording voor draagt in de groep.

Deze twee er heb ik eruit gelicht omdat ik hier graag even over wilde vertellen, maar we hebben uiteraard veel meer gezien.

Tijdens de laatste vergadering van alle coördinatoren en voorzitters heb ik ook mijn afscheid aangekondigd van volgend jaar.

Januari / februari 2020 wordt mijn laatste officiële bezoek.

Zelfs na gedegen voorbereiding, verhaal op papier enz. was het nog heel moeilijk, maar ik voelde mij heel fijn gesteund door de mannen, die het verhaal van mij over zouden nemen als het te moeilijk zou worden. Het is me gelukt tot de laatste drie regels. Anne deed tussendoor de vertaling in Luo wat mij dan weer de ruimte gaf om me te herpakken. Daarna was het minutenlang heel emotioneel, tranen en hoofden op de tafels voordat er vragen kwamen om toch nog langer na te denken enz.

Deze vragen kon ik wel weer beantwoorden tot een van de dames een triest lied inzette waarna iedereen beetje bij beetje ging meezingen in hun zo mooie eigen stijl waar ik steeds weer door geraakt word. De trieste sfeer brak hierdoor open en we konden verder met ons programma om de uitleg van afbouw in verschillende groepen nog eens door te nemen en weer een positieve draai aan het geheel te geven.

Toen we daarna weggingen heb ik het lied Erokamano ingezet en terwijl wij naar buiten zijn gelopen zijn ze uit volle borst door blijven zingen. Dat gaf mij in ieder geval weer een goed gevoel erbij te horen en toch de juiste beslissing te hebben genomen.

Dank jullie wel, Theo en Lodewijk, voor jullie steun waar dat nodig was. We hebben het weer goed gedaan samen!

Luus Heeren van Nispen, voorzitter